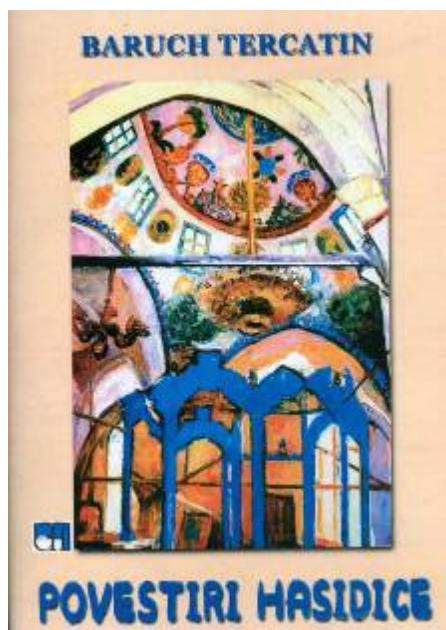

LANSARE DE CARTE LA TEMPLUL CORAL

Baruch Tercatin, "Privind spre Ierusalim" si "Povestiri hasidice"

Ilustratii: Liana Saxone-Horodi

Liana Saxone-Horodi

Eram

în perioada dinainte de Succot, când la orizont se contura apariția la editura Hasefer a două cărți scrise de ing. Baruch Tercatin: „Privind spre Ierusalim” și „Povestiri hasidice”.

Nu-mi puteam imagina că voi participa la editarea acestor volume, pentru că relațiile mele cu autorul erau destul de „încărcate”, datorită temperamentului meu impulsiv, dar... cum Israelul se zice că-i „țara tuturor minunilor”, s-a întâmplat și această minune, relațiile noastre transformându-se în caldă prietenie și, mai ales, bună colaborare.

M-am bucurat atunci când am fost întrebată: „Aș putea folosi tablourile tale pe care le admir, din albumul „50 de ani de creație”, pentru copertile și ilustrațiile cărților mele?”.

Dacă nu m-aș fi identificat sufletește cu cele două subiecte, n-am fi avut o colaborare atât de fructuoasă.

Lansarea celor două volume a avut loc pe data de 8 mai, la Templul Coral, refăcut și majestuos așa cum mi-l aminteam din copilărie. A fost un public

numeros și un prezidiu de onoare, condus cu eleganță de dr. Aurel Vainer, președintele F.C.E.R. care a adăugat mult fast lansării.

Când mi-a venit rândul să adresez publicului câteva cuvinte, m-am apropiat de Baruch Tercatin și de academicianul Răzvan Theodorescu, vechi prieten, din prezidiu și am cerut să mi se alăture familia sosită special pentru acest eveniment. S-au suit pe scenă soțul meu Mirel Horodi și cei doi fii, Shmuel și Miron. Soțiile băieților au rămas pe locurile lor, filmând și fotografiind de zor. Încerc să redau ceea ce am spus, pentru că nu am nimic scris, vorbind, ca de obicei, liber:

„Mulțumesc din tot sufletul domnului Baruch Tercatin, care prin colaborarea la apariția volumelor „Povestiri Hasidice” și „Privind spre prezența mea și a familiei mele la Templul Coral. Ierusalim”, a prilejuit Templul Coral se află între două stații importante din viața familiei mele. În dreapta se află strada Stelea, unde au locuit părinții mei după căsătorie și unde s-a născut sora mea. În stânga se află Sinagoga Mare, unde atât bunicul meu, David Feuerstein-Saxone cât și tatăl meu, avocatul Valentin Saxone, au ocupat funcții importante în comitetul ei.

Poveștile m-au atras dintotdeauna și nu mă rușinez să spun că și astăzi continuă să-mi placă. „Povestirile hasidice” sunt pe teme din folclorul iudaic și pildele lor ne educă să fim mândri că suntem evrei și să ne dăm silința să fim mai buni unii cu ceilalți. Publicul larg va cunoaște prin ele sufletul evreiesc. „Privind spre Ierusalim” este o carte autobiografică dedicată soției, copiilor și nouă, cititorilor, ca o pildă de viață.

Pentru mine a însemnat ceva în plus, deoarece fiind în Israel de peste 52 de ani, multe din cele povestite îmi erau cunoscute. Autorul a trecut prin urgia pogromului de la Iași și a reușit să emigreze în Israel, unde a întemeiat o familie minunată, cu copii de care-i mândru. Este o delectare să citești această carte și mai ales să privești mulțimea fotografiilor care o ilustrează. O mențiune specială pentru realizarea grafică a celor două volume se cuvine graficianului Gabriel Ionescu și directorului editurii, Alexandru Marinescu.

Am încercat să vorbesc concis, dar cuprinzând esențialul. Am subliniat ceva important, luându-mi o „piatră de pe inimă”: mi-am cerut scuze dacă prin temperamentul meu furtunos, cu impulsivitatea care mă caracterizează, am jignit pe cineva sau nu i-am mulțumit cum s-ar fi cuvenit. Nu a existat vernisaj care să nu înceapă cu „declarația”: nu-i ușor să fi în preajma mea

dar, nici nu am văzut pe mulți care să renunțe la mine. Temperamentul este legat de ARTĂ și cel puțin acolo e folositor, dând rezultate cu un impact puternic asupra publicului.

Din public, doamna Victoria Manolescu (97 de ani) , profesoară de limba română la prestigiosul Liceu Central, a intervenit cu câteva cuvinte călduroase subliniind atașamentul meu față de țara în care m-am născut și m-am format, de care sunt legată cu zeci de odgoane.

După două zile, atât eu cât și Baruch Tercatin am apărut într-un dialog la televiziunea română. Eu, prezentă în studio, el prin telefon cu o fotografie reușită pe fundal. În cursul emisiunii s-au prezentat și scene filmate la lansarea de la Templul Coral.

L-am admirat pe Tercatin cu câtă liniște sufletească (probabil că ajungând acasă a reușit să se odihnească și să-și recapituleze evenimentele) s-a adresat ascultătorilor, povestind despre viața sa, despre cărțile lansate și despre speranța că ambele cărți vor fi citite de public. Și mai ales de cei tineri.